

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Capvt XVIII. Epistola Caelestini ad Nestorium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO CHRISTI 431.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ιη΄.

CAPVT XVIII.

Επιστολή Κελεστίνου πρὸς Νεστόρει.

Epistola Cælestini ad Nestorium.

Τῷ ἀγαπητῷ ἀδελφῷ Νεστορίῳ Κελεστίνῳ.

Dilecto fratri Nestorio Cælestinus.

ΕΦ' ἡμέρας βινὰς τῆς ζωῆς ἡμῶν, μὲν τὸ ἀνόσιτον καὶ πολλακίς κατεκελεύθη δόγμα Πελαγίου καὶ Κελεστίνου, ἡ καθολικὴ πίστις εἰρήνωσεν, ὁπότε ἐκείνοις μὲν τὸ ἐπιωμότων τῆ δόξης αὐτῶν ἢ τε ἀνατολή καὶ ἡ δύσις ἀκονήσῃ συμφωνούσης ἁποφάσεως ἐπληξεν. αὐτίκα ὁ δ' ἀγίας μνήμης Ἀθηναῖος, ὁ διδάσκαλος τῆς καθολικῆς πίστεως, καὶ ἄλλοι τῶν μακαρίων Ἰωαννου καὶ εἰς ταῦτα διάδοχοι, οὕτως ἐκείνοις ἐδίδωκεν ὑπὲρ τῆ κοινοῦ βασιλείας, ὥστε αὐτοῖς μήτε τῶ ἐκεῖ ἐστῆναι αὐτοῖς συχωρηθῆναι. ἔρχεν ἡμᾶς μὲν πάλιν ἐκείνου ἐξοδὸν οὐχ ἡ πυροδοσά φρονίης ἐκδεχόμενοι, πότερον ὁ ἐκείνον διαδέξασθαι εἴη αὐτῶν καὶ εἰς τὴν πίστιν διάδοχοι, ὅτι δὲ δυαχρεῖς ὄντι ἐκτείνεσθαι τὰ κατὰ πολλακίς ἑαυταῖς ἀμοιβαδὸν αἰ ἐναντιότιτες διαδέχονται. ἀλλ' ἐρχόμενοι μετ' ἐκείνων μέλλοι τὰ ἡμᾶς τυχέως κατὰ λιπὴν, τῷ ἁγίῳ Σισίνῳ, διδοκμήσαντα ὅτι τε τῆ ἀπλότη καὶ ἀγνότη κοινῶν, αὐτῶν πάλιν πίστιν, ἡ δὲ ἔρε, κηρύσσοντα. ἀνεγνώκει δηλαδὴ ἡ ἀπλή ἐκείνη δὲ ἀλάβεια, καὶ ἀλαβῆς ἀπλότης, δεῖν μᾶλλον φοβεῖσθαι, ἢ ἰδίως σωέσεως βλάβος ζητεῖν καὶ ἀλαχοῦ μὴ δεῖν ἀνερθναῖ τὰ βαδύτερα. καὶ πάλιν εἶπε ἄλλο κηρύξαι καὶ νομοθετῆσαι ὡς ὁ ἐκκηρύξαμεν, ἀνάστημα ἔσω. ἀλλὰ καὶ τούτου ἐκ τῶ κόσμου μεδιταμένου, ὡς ἡ ἡμετέρα φρονίης ὅτι ποσοῦτον ἑαυτῶν δὲ ἐπέτεινεν, ἐφ' ὅσον ὁ κύριος ἐπέ-

ALIQUANTIS diebus vitæ nostræ, post nefandum & sæpe damnatum dogma Pelagii atque Cælestii, catholica fides quietem habuit, quando eos cum suæ opinionis sequacibus, telis vnitate sententiæ oriens occideret (que percussit. Denique sanctæ recordationis Atticus, catholicæ magister fidei, & vere beati Ioannis etiam ad ista successor, eos ita percutus est pro rege communi, vt iis nec standi quidem illic copia præstaretur. Mansit nos post eius exitum sollicitudo vel maxima, cum successor ipsius vtrum etiam in eius fide succederet, quæreremus; quia difficile est continuari quæ bona sunt: nam sibi sæpe alternis vicibus aduersa succedunt. Habuimus tamen post hunc, a quo eramus continuo deferendi, sanctum Sisinium celebratū simplicitate & sanctitate collegam, eam fidē quam inuenerat, prædicātem. Legerat profecto simplex sanctitas, & sancta simplicitas, *timentum magis, quam alie sibi esse sapiendum.* & alibi: *Altiora sectanda non esse.* & iterum: *Si quis aliud predicauerit, quam quod predicauimus, anathema sit.* Hoc tamen ex eunte de sæculo, cum se sollicitudo nostra in tantum extenderet, in quantum ei Dominus noster

* οὐκ ἔστιν

* διαδέξασθαι

* ἀλάβεια

Rom. 11. v. 20. Eccl. 3. v. 22. Gal. 1. v. 8.

permisit; lætificauit animum nostrum venientium narratio nuntiorum, quam mox firmavit eorum, qui interfuerunt ordinationi tuæ, relatio collegarum; qui tibi testimonii tantum detulerunt, quantum ferri huic debuit, qui aliunde videbatur electus. Tanta enim ante opinione vixisti, vt tuis te aliena ciuitas inuideret: tanto nunc horrore vitaris, vt tui in aliis videant, qualiter fuerint liberati. Dudū sumpsimus epistolas tuas, quibus in angusto nihil potuimus dare responsi. erat enim in Latinum sermo vertendus. quod cum, licet sero, facimus, sancti fratris & coepiscopi mei Cyrilli probatissimi sacerdotis per filium meū Possidonium diaconum talia de te scripta suscepimus, quibus his qui de tua ordinatione retulerāt, perisse suum testimonium doleremus. Bonis enim principiis tuis malus (quantum videmus) successit euentus; bonis, inquam, principiis, quæ apud nos ita celebrata fuerant, vt responsum dantes ad relationem fratrum, nos faceremus participes gaudiorum. Sed considerantes nunc & querelam de te prædicti fratris, & interpretatas tandem epistolas tuas apertam blasphemiam continentes; illud nobis apostolicum videmus esse dicendum: *Vellem mutare vocem meam, quia confundor in vobis.* quinimo mutavi, nisi de præcipitiis se reuocet impius diffurpator. *Ne cesse est enim, vt malum ex nobis ipsiis, sicut præcipitur, auferamus.*

Gal. 4. v. 20.

1. Cor. 5. v. 13.

πρεβαν, ἐξαγοποιήσεν ἡμῶν πλὴν ἡμῶν ἢ διήγησις τῆς ἐργασίας ἀγγέλων, ἡ δὲ βίβλος ἐβεβαίωσεν ἡ τῆς ἡμετέρας κοινωνίας ἀναφορὰ τῆς ἀναγωγῆς τῆς σὴ χριστοῦ. οἱ ἄνθρωποι ποσὸν τοῖς ἐμῶν τῆσαν, ὅσον ἐξελὼ τῶ ἀλλὰ ἔθεν ὀπιλλεθῆναι. μὲ ποσὸν τῆς καὶ πρῶτον ὑπολήψεως ἐζησας, ὡς καὶ ἐφῄθησε τοῖς τοῖς ἀλλοτρίαι πόλις. μὲ ποσὸν τῆς δὲ νῦν ἀποτίας φάκτε σταντὸν ἀρεσκίας, ὡς εἶπὸν τοῖς ἐν ἀλλοτρίαις ὅρα, ὅπως ἀπιλλεθῆσαν. πρῶτον ἐδείξαμεθα τὰς σὰς ὀπισθολὰς, ἄς ἐν γενῶ ἐκ ἡδωθήσων δόκον ἀνασταῖ ἐδὲ γὰρ τῶ λόγον εἰς Ρωμαϊκὸν μεταβληθῆσαι. ὅπως ὡς βραδέως διὰ τῶ ἀναγκῆ ἐπιποδῆν, ἐδείξαμεθα τῶντα πρὸς τὸν χράματα τῶ ἀγίου ἀδελφοῦ καὶ σωεποκόπου μου Κυελλου, τῶ δὲ κίμωνάτου ἱερέως, διὰ τῶ ἡοδ μου Γροσδωνίου τῶ διακόνου, δι' ὧν σφῶδρα ἐλυπήσων δόκον ἀνασταῖ τῶ πρὸς εἰ τῶ ἀνενηκόντων τῶ μὲρ πρὸς εἰδου. καλὰς γὰρ τοῖς τῶ δὲ κακῆ, ὡς ὅρα μὲν, δόκον ἀνασταῖ καλὰς φημι τῶ δὲ, τὰς παρ' ἡμῶν οὐτῶ φημι ἀνασταῖ, ὡς δὲ ἔδειξα ἡμῶς ἐν τῆ δόκον ἐστὶ τῆ πρὸς τῶ ἀναφορῶ τῆς ἀδελφῶν, ὅπως ἡμῶν κοινωνοῖ τῶς χρατῶ. ἀλλὰ νῦν ἐνοοῦντες καὶ τῶ πρὸς τῶ μὲν τῶ πρὸς φημι ἀδελφοῦ μου, καὶ τὰς σὰς ὀπισθολὰς ἐρμηνεύσας, αἱ ἄνθρωποι φημι ἀνασταῖ βλασφημίας, ὅρα μὲν ὅπως λεπτέον τῶ ἡμῶν τῶ δόκον ἀνασταῖ ἡδωθῆσαν ἀλλὰ ἔδειξα μου τῶ φημι, ὅπως κατὰ τῶν ἡμῶν. μᾶλλον δὲ ἡλλὰ ἔδειξα, εἰ μὴ ἑαυτὸν δόκον τῶ κρημοῦ ἀνακαλέσεν ὁ ἀσεβῆς πρὸς φημι ἀνασταῖ. ἀνάγκη γὰρ ὅρα, ἵνα ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν τῶ κακὸν, ὡς πρὸς ἐκελεύσων, δόκον ἀνασταῖ.

ΑΝΘΩ
ΣΥΝΕΙΣ
451

ANNO CHRISTI 431.

* ανιχνυ-
τες μη η-
ρωτ. η δει-
ρησις κα-
ταστασις
πληρης
εστε ελευ-
θιμων.

Ανεγνωμεν τωνω τω επιστολων
το υφος, και τας βιβλους, τες μεγα-
λοφρεπεσάτου ανδρος τες υος ημερω
Ανιολου δποδιδοντες, απεδεξαμε-
θα επι τωταις. * ανιχνυσις μη
ημιν, η δειρεσις, η καταστασις πολυ-
χρηστα λινη εζωλιθιανες, παληση τοις
σκοτεινοις εικαλυθων, και παλιν
συχεων εκαπερα, τω ομολογειν μη
τα ερηνητα, ερηνηται δε ερηνη-
ται τα ωμολογημενα. εν δε ταις σαις
επιστολαις φανεραν δποφασιν ουχ
ουτω περ της ημετερας πιστεως, ως
περ σταυρ εζωλιθιας, δελων περ
τες θεοδ λογου αλλως κηρυξαι, η περ
η παντων πιστις εχθ. ιδου τωνω εις
οιαν καλουμηθα δποφασιν περ θεο.
ιδου οια εισιν αι διεργεσιαι τωτων
καμνοτητων. αφ ου ανουομεν
μη επελεχθης, γνωσις δε καταγο-
ρησις. λοιπον μη τες τωτων εθνων διδα-
σκολου λεκπε. η τωτων εζωλιθια
ως χρη, εκ ισμεν. αρα ου τωται τα
ρηματα εκεινη τη εκκλησια περ περ,
η τις δεδουμασμενων εν αυτη αν-
θεστων καταφρονησεν, ακολουθο-
σα τη ση φημη, ου τη γνωσις; η πατη-
ση η ιωανοια τωτων καλωσ περ θεο πι-
στωσαντων. τις τωτων ερωσάτου
μαλλοδ αρπαγα κερυφται λυκων
νομιστε; φωνη εστιν αυτω τες δποσο-
λου, δευ η αιρεσις εη, ινα δεδου-
μασμενοι φανεροι ωσιν. ανονγε ου
ταις ακοαις, ε πυτου εδω περς Τιμο-
θειον η Τιτον ακουε λογοις. η αλλο
καλωσ, η ινα τας βεβηλοις καμνοτη-
ταις τωτων δποσεφωνηται; τωται
γω εις ατεβαν περχωρει, απη αι ακαισταις η περιβολοις ποιει. ε δε Τι-
μοθειον η φρακεκληκειαι αυτων φησιν, ινα τη Εφεσω φραμδων, παρα-
γειλη ιεσ, μη τις αλλο κηρυξη. περ οφθαλμων μοι εστι τα ρηματα Ιερε-

Legimus ergo epistolarum te-
norem, & eos libros quos illu-
stri viro filio meo Antiocho red-
dente suscepimus. In his quidem
a nobis inuestigatus, deprehen-
sus & tentus es, quod multilo-
quio labebaris, dum vera inuol-
uis obscuris: rursus vtraque con-
fundens, vel confiteris negata,
vel niteris negare confessa. Sed in
epistolis tuis apertam non tam de
fide nostra, quam de te tulisti sen-
tentiam, volens de Deo Verbo a-
liter quam fides habet omnium
disputare. Ecce nunc in quam de
te vocamur sententiam, ecce quæ
tuarum sunt beneficia nouita-
tum: postquam ignoratus electus
es, cognitus accularis. Iam nunc
cum illo gentium doctore dicen-
dum est: *Nam quid oremus, secun-*
dum quod oportet, nescimus. Non-
ne hæc ecclesiæ illi verba conue-
niunt, quæ probatos sibi viros,
non notitiam tuam, sed famam se-
cuta, contempsit? Iam imposi-
tum est opinioni bene de te cre-
dentium. Quis enim intra oui-
le velut rapacem lupum putaret
abscondi? Vox est eiusdem Apo-
stoli, *oportere etiam hæreses esse, ut*
probati manifesti fiant. Aperi au-
res tuas, & eius ad Timotheum &
Titum dictos audito sermones.
Quid his aliud præcipit, quam *ut*
nouitates vitent vocum profanas?
Ad impietatem quippe ista profi-
ciunt, quæ semper spinas & tri-
bulos intulerunt. Timotheum
certe etiam rogasse se dicit, *ut*
Ephesi remanens denunciaret qui-
busdam, ne quis aliter predicaret.
Ante oculos mihi Ieremias pro-

Rom. 8.
v. 26.

1. Cor. 11.
v. 19.

1. Tim. 6.
v. 20.
Tit. 3.

1. Tim. 1.
v. 3.

Jer. 5. v. 30.

pheta verba sunt: *Horribilia, inquit, facta sunt super terram: Prophetæ iniquitates prophetizant.* Hæc, dicas volo, quali ignota te transeunt, aut quali nota contemnis? Si quasi ignota te transeunt, non sit pudori discere rectum, quando timori non fuit docere peruersum. Si quasi nota contemnis, intellige te inexcusabilem fore, cum a te commissi tibi talenti quaesierit ille rationem, qui per nos de hoc sancto fenore suum lucrum semper expectat. Aspice quæ pœna illum maneat, qui abscondit acceptum, qui integrum certe restituit quod accepit. Vnde euidenter aduerte, quod sit & quale periculum, nec hoc quod acceperis, reddidisse. An tu Domino nostro dicturus es: *Quos dedisti mihi, custodiri:* cum sic scindi in partes eius audiamus ecclesiam? Qua conscientia viuis, pene ab omnibus in hac ciuitate desertus? Optaueram eos tunc fuisse tam cautos, quam nunc sunt, cum sibi desiderant subueniri. Vnde tibi in has quaestiones verba dirigere, quæ sit blasphemum cogitasse? Vnde hæc in populos episcopo prædicare, quibus virginei partus reuerentia laucietur? Non debent veteris fidei puritatem blasphema in Deum verba turbare. Quis vnquam non dignus est anathemate iudicatus, vel adiaciens vel detrahens fidei? Plene etenim ac manifeste tradita ab apostolis nobis, nec augmentum nec imminutionem requirunt. Legimus in libris nostris non addi de-

Math. 25.

Ioh. 17.

Apos. 22. v. 18.

μιου τῷ πνεύματι τοῦ ἁγίου, ὅτι ἐγὼ ἐπαύω τὸ πνεῦμα τῷ πνεύματι ἀδικίαν πνευματικούς. ταῦτα, εἰπέ μοι, ὡς ἀγνώστα σε παρέρχεται, ἢ ὡς ἐγνωσμένων κατὰ φρονεῖς; εἰ μὲν ὡς ἀγνώστα σε παρέρχεται, μὴ ἀδέσῳ μαθεῖν τὸ ὄρθον, ὡς ἐκ ἐφοβήσεως μαθεῖν τὸ διεστραμμένον, καὶ διδάξαι. εἰ δὲ ὡς ἐγνωσμένων κατὰ φρονεῖς, νόει, ὅτι ἀμαρτολόγητά σοι ἐστίν, ὅταν ἀπὸ τοῦ τῆς ἁγίας πνεύματος τοῦ ἁγίου λόγον ἐκείνου ἀπειρηθήσῃ, ὅς δι' ἡμῶν ἀπὸ τοῦ τοῦ ἀγίου δανείσματος ἐαυτῷ κέρδος ἀεὶ ἐκδέχεται. ὅρα, οἷα ἡμῶν ἐκείνου μὲν τῷ κρυφάντα ὁ εἰλήφει. ἐπιγε μὲν τῷ μὴ ὀλοκλήρῳ ἀποκαταστήσασθαι, ὅπως εἰλήφει. ὅρα φανερώσῃς πνεύματι, ὅπως καὶ οἱ κινδυνώσῃ, μὴ δὲ ὅπως ἐλαβες, ἀπὸ δίδοναι. ἄρα σὺ τῷ δεσπότη ἡμῶν ἐρεῖς. οὐκ ἐδώκαί μοι, ἐφύλαξα ὅποτε οὕτως ἀκούομαι σφάλλεται καὶ ἡμῶν τῷ ἐκκλησίᾳ αὐτῆ; μὴ οἷας σιωπήσῃς τῆς, ἡμῶν ἀπὸ πάντων ἐν ταύτῃ τῇ πόλει κατὰ εὐφροσύνης; καὶ ἡμῶν αὐτῶν πότε μάλλον γεγνησθαι ἀσφαλῆς, ἢ τῶν εἶναι, ὅτε ἐαυτοῖς ἀπειρηθῶσι βοήθειαν. πόθεν σοι εἰς ποιαῦτα ζητήματα ἰθὺς ἐν λόγῳ, ἀπὸ ἐννοεῖν βλάσφημον; πόθεν ἀποκόπῃς εἰς δήμοις ταῦτα κηρύττειν, δι' ὧν τὸ σέβας τῆς ἁγίας πνεύματος τοῦ ἁγίου κατασκευάζεται; ἐκ οὐφείλοισι τῆς ἀρχαίας πίστεως τῷ καθάρῳ τῆς βλάσφημοι εἰς τὸν λόγον διαταράξαι. ὡς πῶποτε ἐκ ἀξίᾳ τῆς ἀναδεικνύμεναι ἐκείνου, ἢ ἀφαιρῶν ἡ, ἢ πνευματικῆς τῆς πίστεως; τὰ γὰρ μετῴς καὶ φανερώσῃς ἀδελφόντα ἡμῶν ἀπὸ τῶν ἀποστόλων, οὐτε πνευματικῶν, οὐτε μειώσῃς ἀπὸ δέχεται. ἀνεγνωμῶν γὰρ ἐν ταῖς βίβλοις ἡμῶν, μήτε πνευματικῶν δεῖν, μη-

ANNO CHRISTI 431.

μη φιδδιδυμοι της αγελης. αφ υμων
 αι ασησονται αυθεσοποι λαλουυτες
 διετραμμενα, ινα αραρωσι εδω μα-
 θητας οπισω αυτην. ταυτα ηβουλο-
 μηθα παρα θεο αλλοις, η θει ειρησται
 διδακτα γδ λω παρα θεο, ου μα-
 θητα θει, απρ λεγομεν. υς γδ φε-
 ρει διδασκεισται εηποκοπον, οπως
 οφειλει χριστιανος ειναι; εημελωσ
 παροσεχε, εις οιδω αιρεσιν κελησται
 παροκαλη, διαβαλλη, και ηγορη. υ
 τουτων ιερει περεπει; σκληροισ σκληρα
 λποκροισ* η υς αρα οδην αμωια
 λορωσι ιμωρεσται τε βλασφημα.
 η υπολαμβαεισ, οη ου φεισομηθα
 ημεισ, οποτε ε εαυτ ψυχης αυτου ου
 φειδη; ος παντασ θελεισ εδω φασαυ-
 τασ, η εδω παροντασ, και εδω μελ-
 λοντασ αφαιρεσται πλω διεργεσταν ε
 σωπελασ. διωκω δηλονοη εδω εχ-
 θροισ η και οδ δεασοτου μου, ωσ εδο-
 λωσ πεσοσ; οποτε φησιν ο παροφητης,
 τελειω μισσ τουτοισ μωσεν. υπομμνη-
 σκομαι παλιν αλλου λαλουυτου, ινα
 μη φεισωμαι. ινι ενω εν ταυτα πε-
 ρω; ινι η ιμελω φυλαξω, οποτε ε-
 πο οεω παροηομηρον, ινα μοι δερη η
 απασισ ελπίδοσ υποθεσισ; αυτ η
 κωελου εν τω διατελιω ρηματα ει-
 σιν, οισ φησι, μη πατερεσ, μη μητερεσ,
 μη πενα, μη ινα συγγυειαν οφειλαν
 αυτ παρομησται. εσι γδ πολλακισ
 τριαυτη δισθεβια, αφ ησ ασθεβια πικ-
 πεται. οτε νικωσισ της κη σαρκα
 διαδεστωσ, εκεινησ της αραπησ, ηησ
 οδην ο θεοσ, η σωματικη αραπη παρο-
 κρινεται, δι λω πολλακισ ιμωμω ι-
 νασ. αλλ οτε κατ εκεινου οδην, οσ οδην αυτη η αραπη, αν αληη λοιπον κα κεινασ
 τασ εννοιασ εκβαλλεσται, ων ο δερχηροσ εις δικλω καλειται. εη υπνιδη-
 λι οψε ποτε; ου γδ λεκτεον ταυτασ ερηγορησασ, αε δαπονεμεισ ου τη φυ-
 Concil. Tom. 5.

graves in vos, non parcentes gregi. Et
 ex vobis ipsi exurgent homines lo-
 quentes peruersa, ut abducant di-
 scipulos post se. Hæc a te aliis, quam
 dicta tibi vellemus. docenda e-
 nim tibi fuerant, non discenda
 quæ dicimus. Nam quis ferat, do-
 ceri episcopum qualiter debeat
 esse Christianus? Diligenter aspi-
 ce, in quam conditionem voceris:
 incesseris, argueris, accusaris.
 Quid horum conuenit sacerdoti?
 Duris dura responsio: si tamen
 vicissitudo est, verbis blasphemum
 vindicare. An tibi a nobis existimas
 esse parcendum, cum animæ tuæ
 ita ipse non parcas, vt omnibus
 velis & præteritis & præsentibus
 & futuris beneficium salutis auferre?
 Persequar plane boni Domini mei
 fidelis seruus inimicos, cum propheta
 asserat, odio eos se odisse perfecto.
 Moneor rursus altero loquente,
 ne parcam. Quem hic ego respiciam?
 cui honoris aliquid referuem,
 quando agitur, vt mihi totius spei
 meæ causa tollatur? Ipsius in euangelio
 Domini verba sunt, quibus ait, non
 sibi patrem, non matrem, non filios,
 non aliquam necessitudinem debere
 præponi. Etenim talis frequenter est
 pietas, ex qua nascitur impietas;
 cum vincete carnis affectu, caritati
 illi quæ Deus est, caritas præponitur
 corporalis, cuius intuitu aliquibus sæpe
 deferimus. At vbi in eum tenditur,
 qui est ipsa dilectio, necesse est nec
 illa seruentur, quorum auctor vocatur
 in causam. Expergiscere tandem:
 quia non sunt istæ dicendæ
 vigilie, quas non exhi-

Pf. 138. v. 22.
 Deut. 7.
 & 13.

Matth. 10.
 v. 37.

1. Ioh. 4.
 v. 16.

1. Cor. 5.

bes custodiae, sed rapinae. Dormire te velimus in hoc quod praedicas, & vigilare in hoc quod impugnas. Quid dico? Leuius certe ferremus, si in utroque dormire. Nemo tibi perditus esset, nemo quaesitus: nullo animarum dispendio moereret ecclesia, nullo compendio lataretur. satius ei esset, si hanc sponso suo ita ut acceperas, resignares. Sed quid multis immoror, loquente architecto Paulo? frustra per te superaedificatum aliquid quaero, in quo non inuenio fundamentum. Audio vim maximam sustinere clericos catholice sentientes, quibus nos communicamus, ita ut his etiam ciuitas interdicta dicatur. Latamur eos praemium confessionis acquirere; sed dolemus quod episcopo persequente. Beatus apostolus Paulus persecutorem in praedicationem mutauit: nefas est maximum, praedicationem in persecutorem mutatum. Digere in numerum retro haereticos, qui huiusmodi quaestiones ecclesiae intulerunt. quis vnquam de hoc certamine victor reuertit? Habes certe tuae ciuitatis exemplum. Paulus ciuis Samosatenus occupata ecclesia Antiochia, cum aliqua praedicaret, collegit suorum seminum messem. Reliquos inuentores malorum, ecclesiis occupatis, sententiae censura semper non dispar eiecit. Hos quoque haereticos, de quibus nos, velut eorum quae gesta sunt, nescius consulere voluisti, sedibus suis, iniusta dicentes, expulit iusta damnatio. Quos illic inuenisse requiem, non putamus esse mirandum. Inuenerunt enim impiam praedicationem, cu-

λακή, ἀλλὰ τῆ ἀρπαγῆς ἠβουλόμην ἅσεν ἐν τούτῳ, ὡς κηρύττις, κοιμᾶσθαι, καὶ ἐρηγορεῖν καὶ ἔπολεμῆς. ἢ ὅτι λέγω; φορητότερον ἢ ἐν ἡμῖν, εἰ ἐκείμῳ εἰς ἐκάτερον. οὐδένα ἀπόλλυες, οὐδένα ἐκέρδαρες, ἐν ἑδαιμῶν ζήμιᾳ ψυχῶν ἢ ἐκκλησία ἐσθλαζεν, ἐν οὐδενὶ κέρδι ἔχαιρεν. ἦρκει αὐτῇ εἰς τῷ ἰδίῳ νυμφίῳ αὐτῶν ὡσπερ ἀφ' ἑλπίφης, καὶ ἀφ' ἐδίδως. ἀλλὰ τὴ πολλῶν ἐμβραδύῳ, λέγοντος τῷ δευτεροκτονος Γαύλου; μάτην διὰ τοῦ ὁπλι-ἀδεν ἢ ζήτῳ, ἐν ὧ οὐχ ὄρω δαιμόνιοι. ἀκούω βίβῳ ὑπομνήσαν ἑστῶν κληρ-κοῖς μεγίστῳ, ἑστῶν καθελοκῶς φρο-νουῦτας, οἷς ἡμεῖς κοινωνῆμεν, ὡς λέ-γεας αὐτοῖς ἐν τῷ πόλεως ἀποκαλεῖ-σθαι. χαίρομεν, ὅτι τὸ ἐπαθλον τὸ ὁμο-λογίας ἐκέρδαναν ἀλλὰ λυπούμεθα, ὅτι ὁπίσκοπος ὁ δῶκων. ὁ μακάριος ἀπόστολος Παῦλος ἀπὸ δῶκτου εἰς κήρυκα μεταλλάξῃ νυῖ ὅ, μέγιστον ἀ-σέβημα, εἰς δῶκτιν ἀπὸ κήρυκος με-τλλάξθαι. ἀεὶ θμει τοῖς πάλαι αἰρε-τικοῖς, οἵ τινες τοῖαυτας ζήτησῶς τῆ ἐκ-κλησία ἐπήνεσαν. ἢς πῶποτε ἀπὸ τοῦ αὐτῆς ἐρεδος νικήσας ἀνεχώρησεν; ἐ-χῆς ὑπόδηγμα τῷ πόλεως τῆ σῆς. Παῦ-λος ὁ Σαμοσατῆς ὁπίσκος τῆ Αντιο-χέων ἐκκλησίας, ὡς ἵνα ἐκήρυττε, σιωπῆε τῷ ἰδίων ἀπερμάτων τῷ ἑρος. ἑστῶν λοιποῖς τῷ κερκῶν ἄρεταις καὶ ἀ-χρόντας τῷ ἐκκλησιῶν, αἰεὶ ἢ αὐτῇ σφῆ-ρότης τῆς ἀποφάσεως κατεβάλλει. ἀλλὰ καὶ τούτοις ἑστῶν αἰρετικοῖς, ἀπὸ ὧν ἡμαῖς, ὡς τὰ κατ' αὐτοῦ ἀγνοῶν, ἠδέλησας ἐροῦσθαι, ἐκ τῆ ἰδίων δερ-των ὡς ἀδικε λαλοῦντας κατὰ τῶν-κη δικάμα ὄξέωσεν. οἷς ἐκεῖ ἄρε-κῆναι ἀνάπαυσιν οὐ δαιμῶζομεν. ἄρηκασι γὰρ ἀσεβῆς κήρυγμα, ὅτι ἐν

ANNO
CHRISTI
431.

συγκρίσις ἐαυτῶν ἐνόμισαν ἀνθυ-
νοισι. σὺ ταῦτα ἔπραξ' ἢ ἀκαχμεία ἔ-
ργου ἀπήτησεν, οὐ δυναμίθια σωπαῖ
ὅπρ' ἀκαχμεία. ἀνέγνωμεν ὅπως
καλῶς πειράξαι σὺν ἡμῶν ἀ-
μάρτιας, καὶ ὅπως αὐτῶν τὴ φύσιν δι-
κύνεις (εἶ) κατὰ γέω' καὶ τὴν το δι-
κῶν δόξοδωῖαι τὸ χρεός, ὅς δὲ τὸ τῶ
γῶν τὸ χρεώσου κατὰ γέω'. τὴ μὲν ἑσθ
ποιοῦσιν ὁ κατὰ κριζίντες, ὅπ' ταῦτα
ἠρήσαντο; οὐδέποτε ἀνυπόπιως τῶ
ἐνδωπία ἐαυτοῖς συμφωνεῖ. ἀλλὰ μὲν
ἔξεβαλλοντο, εἰ καὶ τοι ὁμοίως ἀπήρε-
σκον. ὁμῶς διὰ τὴν κατ' ἐκείνων πε-
πραγμένα (ζητεῖτε, ὅπ' τε δὴ λόν ἐ-
στιν, ὅπ' ἐκείθεν παρὸς ἡμᾶς ἔπραξ' ὅ-
τε ἑπισκόπου τῶ καθολικοῦ Αθηνοῦ
τῶ ὑπομνήματι ἀπεστάλη; διὰ τὴν μὴ
ὁ τ' ἀγίας μνήμης Σισίνου ἐζήτησε;
δηλαδὴ ὅπ' ἐδοκίμασεν αὐτῶν ἔπραξ'
τῶ παρηγορημένου δικῶν κατὰ κε-
κρίσας. κλαίτωσαν ὁ ἀθλοὶ ἐκπε-
πιωκότες τὸ κατ' ἀνθρώποις ἐλπίδος, οἱ
ἄνευ εἰς μόνον τὸ κοινῶν δια με-
τανόιας βοηθεῖσας ἠδωῖαι. ἰδοὺ ἠρ-
ξῶ μαθεῖν παρὰ αὐτῶν, εἰ τὴ παρὸν
ἠγνόησας. ἀλλὰ τὸ σὸν ἡραῦμα μάλ-
λον ἢ τὸ ἄλλων καθολικῆ καὶ ἑπισκο-
πομένη ἑπισκόπου δειράπαι, ὅπ' ἠρ-
μοσμένως λέγεται ἰατρὸς δειράπαι
σεαυτὸν, ὁ βοηθεῖν ἄλλοις σκεπτόμε-
ν. ἢ ποιότης τῆς νόσου τῆς σῆς οὐτε
ἑπισκέχεται, οὐτε ἑπιστρέφει δὲ δὲ δὲ
ἀνακαχλω. τῶ ἱερέως τῆς Αλεξαν-
δρέων ἐκκλησίας τὸ πῆσιν ἐχρηκαμεν,
καὶ ἐχρηκαμεν δεδοκίμασμένον. καὶ σὺ
δὲ αὐτῶ ὑπομνησθεῖς, τὰ αὐτῶ ἡμῶν
πάλιν φρόνησον, εἰ μὴ ἡμῶν δέλεος (εἶ), ὡ ἀδελφέ. εἰ δέδοται ἄρα τοι σωτέ-
σις, πάντων καταγοῖς, ὡν ἄρα τῶ παρόντος ἐφρόνησας, ἀδύς ταῦτα, ὡς δέ-
λομεν, κήρυξίς, ὅπ' αὐτὸν κηρύσσοντα καθορεῖς. ἡμεῖς γὰρ ἔπραξ' ὅπ' ἔπρον,

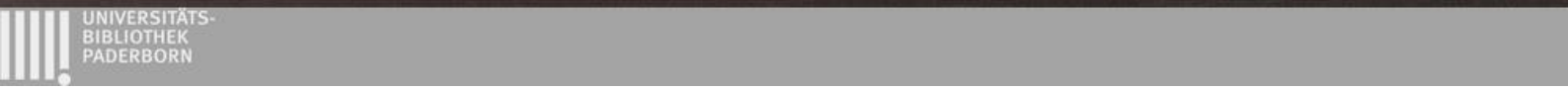
ius comparatione se astant in-
nocentes. Hoc loco, quia oppor-
tunitas sermonis exposcit, tacere
non possumus, quod stupemus.
Legimus quam bene teneas ori-
ginale peccatum, qualiter ipsam
naturam asseris debitoricem, &
eum debitum merito reddere, qui
descendit de genere debitoris.
Quid tecum faciunt qui sunt hæc
negando damnati? Nunquam si-
ne suspitione, ea quæ sibi sunt ad-
uersa, conueniunt. Eiicerentur
denique, si tibi quoque similiter
displlicerent. Cur tamen ea quæ
in hos tunc sunt acta, quaruntur,
cum certum sit, illinc ad nos a ca-
tholico tunc antistite Attico ge-
sta directa? Cur non sanctæ me-
moriæ Sifinius ista quæ fuit? quia
vtique sub decessore suo proba-
uerat eos iure damnatos. Defle-
ant infelices, spe se hominum fu-
isse deceptos; quibus iam potuit
propter communionem sola pœ-
nitentia subuenire. Ecce scire de
his incipis, si qua ante nesciisti.
Causam tuam magis modo, quam
aliorum, catholica & festina de-
liberatione curato; quia conuc-
nienter dicimus: *Medice, cura te-
ipsum, qui aliis desideras subuenire.*
Egritudinis tuæ qualitas non re-
cipit, aut præstari permittit indu-
cias. Alexandrinæ ecclesiæ sacer-
dotis fidem & probauimus & pro-
bamus: & tu admonitus per eum,
rursus eadem senti nobiscum, si
vis esse nobiscum, o frater. Si tibi
sensus datur, damnatis omnibus
quæ hucusque sensisti, statim hæc
volumus prædicare, quæ ipsum vi-
deas prædicare. Nos contra fas,

* ππ

* ζητεῖται

* τὴν εἰς κοινῶν δια μετανόιας

Linc. 4.

etiam sacerdotes volumus esse correctos; quibus sicut pramissa correctione consulimus, ita in hos necesse est damnationis sententiam, si abutuntur nostra salubri admonitione, firmemus. Hoc tamen erit post damnationem pravi dogmatis plenum correctionis indicium, si reuocentur omnes ad ecclesiam, qui propter Christum caput eius videtur exclusi. Quod nisi fiat quod dicimus, eiiciendus qui eiecit: quamuis in nostra comunione sunt isti, in quos talis cognoscitur extitisse. Ad clerum quoque ecclesie Constantinopolitane, vel omnes qui censentur nomine Christiano, qualia necessitas postulauit, scripta direximus: ut si in peruerse disputationis obstinatione persistis, neque hæc quæ frater Cyrillus prædicat, nobiscum prædicaueris, a nostro collegio, cum quibus tibi non potest esse communio, te intelligant separatam; scituri, exemplo iam cauti, qualiter animæ suæ deo & maturo iudicio debeant prouidere.

Aperte igitur hanc nostram scias esse sententiã, ut nisi de Christo Deo nostro ea prædices, quæ Romana & Alexandrina, & vniuersalis ecclesia catholica tener, sicut & sancta Constantinopolitane magnæ vrbis ecclesia ad te vsque optime tenuit, & hanc perfidam nouitatem, quæ hoc quod venerabilis scriptura coniungit, nititur separare, intra decimum diem a primo innotescens tibi huius conuentionis die numerandum, aperta & scripta confessione

συκαλλιστα κατέχευε καὶ ταύτῃ τῷ ἁγίῳ καὶ ἀπείροισι καὶ ἀπείροις ἡμετέροις ἀπὸ σωᾶσθαι ἢ ἀγία γραφή, ἐν τῷ δεκάτῃς ἡμέρας, δευτημιουμήνης δὲ τῆς ἡμέρας ταύτης τῆς ὑπομνήσεως, φανερῶς καὶ ἐξήραφα ὁμολογήσει

καὶ τῶν ἱερέων ἀνερόμῃ διαρῶ-
 θύωμ' ἀλλ' ὡς περ ἐφρονήσομεν αὐ-
 τῶν τῶ ὑπερῶν μεθ' ἑαυτῶν, οὕτως
 εἰ ἀποχρήσονται τῇ ὑγίαι ὑπομνήσει,
 ἀνάγκη ἡμᾶς βεβαιώσαι κατ' αὐτῶν
 τὸ καταδίκης δόξασι. Ἐποῦ ἔσαι
 μὲν καὶ ἀναγνώσῃ σε τῷ Φαύλου δι-
 δάχματος, μετὸν μὲν τὸ εὐρεῖν τὸ σω-
 θῆσεως, εἰ ἀνακλιθῶσι πάντες εἰς τὴν
 ἐκκλησίαν, οὐκ ἔστιν ὅστις ἀποκλει-
 σαι διὰ τῶν Χειρῶν, ὅς ἐστι ταύτης κε-
 φαλή· οἷς εἰ μὴ γένηται ὁ λέγων, ὁ
 ἐκκλητίος ὅς ἐξέβαλεν· εἰ καὶ μα-
 λιστα σὺ τῇ ἡμετέρῃ κοινωσίᾳ εἶσιν, εἰς
 οὐκ ἄφθιτος ποιοῦτος, καὶ πρὸς τὴν κλη-
 ρὸν δὲ τῆς ἐκκλησίας τῆς κατὰ Κωνσταντι-
 νουπόλιν, καὶ πάντας τῶν ὀρθοδόξων
 μὲν καὶ Χριστοῦ ὀνόματι, οἷα ἀπὸ π-
 σεν ἢ ἀνάγκη, ἀπετείλαμεν γραμμα-
 τας· ἵνα εἰς τὴν τῆς διεσπασμένης δι-
 λέξεως παραμονῇ διατελέσης, καὶ μη-
 ταῦτα ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Κύριλλου
 μὲν ἡμῶν κηρύττει, κηρύττει, μάστιγι
 σε ἀποκείτω εἰς τὴν ἡμετέρου σω-
 θῆσεως, μὲν ὡν σὺ οὐ δύνασαι κοινο-
 νία εἶναι· εἰσὶ μὲν καὶ τῶν καὶ λοιπῶν
 ὄντες τῶ ὑποδείγματι ἀσφαλεῖς,
 ὅπως τῆς ψυχῆς ἑαυτῶν σωθῶσιν
 ἀφείλοισι καὶ τῆς ἡμετέρας
 μὲν κρίσει.

Φανερῶς τῶν ἰδίων ταύτων ἡμῶν
 εἶναι τῶν δόξασι, ὡς εἰ μὴ πρὸς τῶ
 Χειρῶν τῶν θεοῦ ἡμῶν ταῦτα κηρύττει,
 ἀπὸ καὶ τῶν Ρωμαίων, καὶ τῶν Ἀλεξαν-
 δρέων, καὶ πᾶσαι ἡ καθολικὴ ἐκκλησία
 κατέχευε, ὡς καὶ ἡ ἀγία καὶ τῶν μεγάλων
 Κωνσταντινουπόλεως ἐκκλησία εἰς
 τὴν καλλίστην κατέχευε καὶ ταύτῃ τῷ ἁγίῳ
 καὶ ἀπείροισι καὶ ἀπείροις ἡμετέροις ἀπὸ
 σωᾶσθαι ἢ ἀγία γραφή, ἐν τῷ δεκάτῃς
 ἡμέρας, δευτημιουμήνης δὲ τῆς ἡμέρας
 ταύτης τῆς ὑπομνήσεως, φανερῶς καὶ
 ἐξήραφα ὁμολογήσει

ΑΠΟ-
 ΚΑΤΑ-
 ΤΗΝ

ANNO CHRISTI 431.

ἀδελφούς, ἀπὸ πάσης κοινωνίας κα-
 θολικῆς ἐκκλησίας ἐκβέβηκασι. ὄν-
 τῃ τύπον τοῦ σέ τῆς ἡμετέρας
 κείσεως, διὰ τῆς μνημονυθέντος
 ἰσοῦ ἡμῶν Γροσδωνίου τῆς διακόνου
 μὲν πάντων τῶν χειρῶν, τοῦ
 ἀγίου καὶ συνεπισκοποῦ μου τῆς
 μνημονυθείσης Ἀλεξανδρείας ἱε-
 ρέα, τοῦ τοῦ αὐτοῦ ἀπὸ πλείε-
 ρου ἀνευρηθέντα, ἀπεπέλασαν, ἵνα
 τοποθεθῶν ἡμῖν τὸ τοῦ αὐτοῦ, ὡς
 τὸ παρ' ἡμῶν ὠρισμένον, ὅτι τε καὶ
 πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς φανερωθῶμαι
 ὅτι πάντες εἰδέναι ὀφείλοισι τὸ
 τοῦ αὐτοῦ, ὁσείη ἢ τοῦ κοινοῦ
 τοῦ αὐτοῦ ἢ σέως.

damnaueris, ab vniuersalis te ec-
 clesiae catholicae communione
 deiectum. Quam formam ad te
 nostri iudicii, per memoratum fi-
 lium meum Possidonium diaco-
 num cum omnibus chartis ad san-
 ctum confacerdorem meum me-
 moratae Alexandrinae urbis anti-
 stitem, qui ad nos super hoc ipso
 plenius retulit, destinauimus, ut
 agat vice nostra; quatenus statu-
 tum nostrum & tibi, & vniuersis
 fratribus innotescat: quia omnes
 debent nosse quod agitur, quo-
 ties omnium causa tractatur.
 Deus te custodiat incolumem,
 frater carissime. Data tertio Idus
 Augusti, Theodosio XIII. & Va-
 lentiniano III. Augg. coll.

Αὕτη ἡ ἐπιστολὴ ἀνεγνώσθη ἐν τῇ
 συνόδῳ τῇ ἐν Ἐφέσῳ μὲν τὰς κατὰ
 σὺς τὰς κτ' τῆς ἐπιστολῆς Νεστορίου ἢ
 ἢς καὶ ἀνελήφθη ἐν τοῖς ὑπομνήμασι.

Hæc epistola in Synodo Ephemina lecta est post depositiones cōtra epistolam Nestorii factas: quæ & relata est in commentarios.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

CAPVT XIX.

Τοῦ αὐτοῦ Κελεστίνου τοῦ κλη-
 ρίου καὶ λαὸν Κωνσταντι-
 νουπόλεως ἐπιστολή.

Eiusdem Cælestini epistola ad
 clerum & populum Con-
 stantinopolitanum.

Κελεστίνος ἐπίσκοπος πρεσβυτέροις,
 διακόνοις, κληροῦ, θεοῦ δούλοις,
 καὶ καθολικῶ λαῷ, διάγροισιν ἐν
 Κωνσταντινουπόλει, ἀγαπητοῖς ἀ-
 δελφοῖς ἐν κυρίῳ χαίρειν.

Cælestinus episcopus presbyteris,
 diaconis, clericis, Dei seruis,
 populoque catholico, dilectis
 fratribus Constantinopolita-
 nis in Domino Sal.

ΠΡΟΣ τούτους μοι διαλεχθησο-
 μένων, οἱ ἄνευ ἐκκλησίας θεοῦ
 ποιῶσι, τῶν ἁγίων ὁ δόξολογικὸς λόγος
 τοῦ αὐτοῦ, ἵνα ὁ βίλαβεις μαθηταῖ
 τοῦ αὐτοῦ ἀκούσωσιν ἐκείνου τῆς δι-
 δασκάλου τὰ ῥήματα, ὅς τοῖς ἔθνε-
 σιν ἐκήρυξεν ἐκ τῶν ἐκείνων, φησὶν,
 ἅπῃ ὅταν ἔξωθεν, ἡ ἐπιμονή μου ἢ καθημερινή, ἢ φροντὶς πασῶν τῶν ἐκ-

Ad eos qui faciunt ecclesiam
 Dei, mihi locuturo det apo-
 stolicus sermo principium, ut san-
 cti discipuli prius audiant illius
 qui prædicauit gentibus verba
 doctoris. Præter illa quæ sunt, in-
 quit, extrinsecus, instantia mea
 quotidiana, sollicitudo omnium ec-

2. Cor. II.
 v. 28.